

22 Ιανουαρίου 2022

«Παιδιά μου βλέπω την Παναγία μας να...» - Συγκλονιστικό θαύμα σε αεροπλάνο που έπεφτε ενώ επέστρεφε από τους Αγίους Τόπους.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Ένα πραγματικό γεγονός, το οποίο διηγείται επιβάτης σε αεροπλάνο που επέστρεφε από τους Αγίους Τόπους στις 29 Αυγούστου του 2003.

Ήταν χαράματα Παρασκευής, 29 Αυγούστου του 2003. Φεύγαμε με βαριά καρδιά από την Ιερουσαλήμ, με κατεύθυνση προς Τελ Αβίβ και από εκεί για Αθήνα.

Είχαμε περάσει υπέροχα. Την προηγούμενη, είχαμε γιορτάσει Πανηγυρικά την Κοίμηση της Παναγίας μας στον Τάφο Της, αφού στα Ιεροσόλυμα η Κοίμηση εορτάζεται 13 ημέρες μετά, στις 28 Αυγούστου.

Ζήσαμε μία πρωτόγνωρη, μοναδική εμπειρία. Το πανηγύρι ήταν μεγαλοπρεπές, πλούσιο, γενναιόδωρο προς πάντας. Αργά το απόγευμα ετοιμάσαμε τις βαλίτσες μας, το βράδυ λάβαμε μέρος στην αγρυπνία στον Πανάγιο Τάφο και αμέσως μετά, γρήγορα στο πούλμαν που μας περίμενε ακριβώς έξω από την παλαιά Πόλη. Ο καιρός ήταν καλός. Ο ουρανός έναστρος και μέσα σε μία γλυκιά ησυχία απολαμβάναμε την Πόλη φωτισμένη. Είχαμε στυλώσει τα μάτια μας στα τείχη της, αγκαλιάζοντας νοερά όλα τα Πανάγια Προσκυνήματα, κλείνοντας τα ερμητικά μέσα στην καρδιά μας. Ένα σχεδόν αδιόρατο ελαφρύ χαμόγελο πρόδιδε την κούραση των ημερών, αλλά και την βαθιά ευγνωμοσύνη μας προς τον Θεό για όσα ζήσαμε. Η ευχαρίστηση μας ήταν τόση, που δεν κλονίστηκε καθόλου από την παρατεταμένη αναμονή, ούτε από τον εξαντλητικό έλεγχο των Ισραηλινών στο αεροδρόμιο.

Όταν επιτέλους επιβιβάστηκα στο αεροπλάνο - εάν θυμάμαι καλά ήταν ένα

δικινητήριο Airbus - πρόσεξα ότι τα φώτα του τρεμόπαιζαν συνεχώς και δεν σταθεροποιούνταν σε μία συγκεκριμέ-νη φωτεινότητα. Σκέφθηκα ότι κάποιο καλώδιο δεν κάνει καλή επαφή και βυ-θίστηκα στο κάθισμα μου. Όταν ξεκί-νησε η τροχοδρόμηση, τα πρόβλημα στα ηλεκτρικά έγινε πιο έντονο, ενώ παράλ-ληλα ακούγονταν και ο χαρακτηρι-στικός ήχος μικρών, πολλαπλών βραχυκυ-κλωμάτων. Δεν έδωσα σημασία· τα φώτα έσβησαν, απογειωθήκαμε και, όταν ξανά-ναψαν το πρόβλημα υφίστατο σε μικρό-τερο βαθμό. Καθόμουν με τη μητέρα μου στην αριστερή πλευρά του αεροσκάφους, μπροστά από το φτερό, ενώ φίλοι και γνωστοί κάθονταν σε κοντινές θέσεις.

Μετά από περίπου 20 λεπτά ακούσαμε έναν δυνατό θόρυβο και το αεροπλάνο άρχιζε να τρέμει και να κινείται δεξιά και αριστερά, σαν να «κοσκινίζει», όπως εύστοχα παρατήρησε κάποιος φίλος. Ο πιλότος είπε πρώτα στα εβραϊκά και με-τά στα αγγλικά να παραμείνουμε με τις ζώνες μας δεμένες, το ίδιο έκαναν αμέσως και οι αεροσυνοδοί Αρχικά δεν δώσαμε σημασία, ώσπου κοίταξα το φτερό και είδα την τουρμπίνα να φλέγεται και να εκσφενδονίζει κομμάτια από πυρωμένο σίδηρο! Μετά από ένα καθησυχαστικό πρόλογο, την έδειξα στη μητέρα μου και στους γύρω φίλους. Όλοι μας είχαμε ταξιδέψει πολλές φορές με αεροπλάνο, αλλά ήταν η πρώτη φορά που βλέπαμε φλεγόμενο κινητήριο. Σφιχθήκαμε κάπως αλλά κρύψαμε επιμελώς την ανησυχία μας, σιωπώντας. Κάποιοι από εμάς όπως έμαθα αργότερα, λέγαμε νοερά την Ευχή. Μετά από αρκετά λεπτά έγινε νέα ανακοίνωση που μας πληροφορούσε για την απώλεια του αριστερού κινητήρα και ότι θα προσπαθήσουμε να φθάσουμε στα Ελευθέριος Βενιζέλος με τον άλλον.

Δεν πέρασαν άλλα είκοσι λεπτά όταν ακούστηκε ένας λιγότερος δυνα-τός θόρυβος από τη δεξιά πλευρά και νοιώσαμε όλοι τις ίδιες έντονες δονήσεις του αεροσκάφους, αναμεμιγμένες με αναταράξεις. Κάποιοι που κάθονταν μπροστά από το δεξί φτερό φώναξαν «πήρε φωτιά η τουρμπίνα»! Το μέχρι τότε ήπιο και, μάλλον ευχάριστο κλίμα, του θαλάμου αντικαταστάθηκε σύντομα από πανικό. Το αεροσκάφος έχανε διαρκώς και απότομα ύψος και ακουγόταν ένας θόρυβος σαν σφύριγμα, που μετά θυμήθηκα ότι τον άκουγα στις ταινίες, όταν έπεφταν οι βόμβες των αεροπλάνων. Οι αεροσυνοδοί, που μόλις είχαν ξεκίνησε να προσφέρουν αναψυκτικά, ασφάλισαν τρέχοντας τα καροτσάκια τους στις κατάλληλες θέσεις· κάθισαν γρήγορα και προσδέθηκαν κρατώντας το κεφάλι τους κοντά στα γόνατα. Αρκετοί καρδιοπαθείς και ηλικιωμένοι έπαιρναν τα χάπια τους δύο-δύο. Μεταξύ συζύγων, γίνονται δημόσιες εξομολογήσεις για το πότε απάτησε ο ένας τον άλλον και με ποιόν και ζητούσαν συγχώρεση. Γιαγιάδες και παπούδες απεκάλυπταν στα παιδιά τους ότι τους αδίκησαν στη διαθήκη τους και ζητούσαν συγχώρεση και εκείνα την έδιναν, αλλά και τη ζητούσαν με τη σειρά τους για παλιές άπρεπες συμπεριφορές. Φίλοι ομολογούσαν ότι με αφορμή το τάδε περιστατικό είχαν πει ψέματα και συκοφαντήσει αλλήλους....

Όλα τα παραπάνω μαζί με τη συνεχή και απότομη απώλεια ύψους, τις ασυ-νήθιστες αναταράξεις και τη σιγή του πιλότου έκαναν βαριά την ατμόσφαιρα. Σαν να μην έφθανε αυτό, κάποιος από τήν παρέα φώναξε «είχε δίκιο ο τάδε», ενθυμούμενος τα λόγια ενός μοναχού, που του είχε πει, παρουσία τρίτων, πριν από λίγες ημέρες ότι η Ελλάδα θα θρηνή-σει μεγαλύτερο αριθμό νεκρών από ό,τι το Πάσχα - αναφερόμενος στο δυστύχη-μα λίγο πριν από τη Μεγάλη Εβδομάδα στα Τέμπη - μόνο που αυτή τη φορά θα είναι στη θάλασσα. Είχαμε αρχίσει να ανησυχούμε σοβαρά...

Το αεροπλάνο άρχισε να παίρνει κλίση καταλάβαμε ότι προσπαθεί να στρίψει και σκέφθηκα ότι θα επιστρέφαμε στο Τελ Αβίβ η ότι θα πηγαίναμε στην Κύ-προ. Σε λίγο σηκώθηκε μία αεροσυνοδός και πήγε βιαστικά να ασφαλίσει κάποια αντικείμενα που έπεφταν. Τη σταμάτησα και τη ρώτησα τι ακριβώς συνέβαινε. Η πρώην χαμογελαστή και γλυκομίλητη κοπέλα είχε γίνει κατάχλωμη και είχε χά-σει τη φωνή της. Ο φόβος κυριαρχούσε στην έκφραση του προσώπου της, στα σφιγμένα δόντια και κορυφωνόταν στα ματιά της.

Τη ρώτησα εάν είχαμε χάσει και τους δυο κινητήρες και απάντησε με νεύμα καταφατικά. «Και τώρα τι θα γίνει; Πώς θα το αντιμετωπίσουμε;», ξανα-ρώτησα. Έπαψε να με κοιτάζει στα μάτια, το βλέμμα της έγινε μακρινό, σαν να κοιτούσε το κενό, κινούσε το κεφάλι της δεξιά και αριστερά, ανασήκωσε τους ώμους αδιάφορα, σαν όλα να είχαν τελει-ώσει και έκανε να φύγει. Τη συγκράτη-σα έντονα από το χέρι φωνάζοντας «Πέφτουμε;» και εκείνη μου έγνεψε πολλές φορές καταφατικά, χωρίς να μπορεί να αρθρώσει λέξη και έτρεξε να προσδεθεί πάλι στο κάθισμα της, κρατώντας σφιχτά το κεφάλι στα γόνατα. Πήραμε όλοι βα-θιά ανάσα και προσπαθούσαμε όσο το δυ-νατόν ψύχραιμα να συνειδητοποιήσουμε τα συμβαίνοντα.

Το πέπλο της μελαγχολίας έσκισε η δυνατή φωνή ενός ρασοφόρου: «Μην φοβάστε, αδελφοί μου, ας προσευχηθούμε, δεν θα αφήσει ο Θεός!». Οι ιερείς έβαλαν πετραχήλι και άρχισαν να διαβάζουν, κά-ποιοι λαϊκοί έλεγαν νοερά την Ευχή και οι υπόλοιποι χωρίστηκαν σε δυο ομάδες - τη δεξιά και την αριστερή πτέρυγα του θαλάμου των επιβατών - και άρχισαν δειλά να ψάλουν οι μεν την Παράκλη-ση της Παναγίας, οι δε τους Χαιρετι-σμούς. Αναθέσαμε την ελπίδα μας στον Θεό και αισθανθήκαμε πολύ καλύτερα ξελαφρώσαμε.

Οι αλλόθρησκοι επιβάτες, υπερβολικά φοβισμένοι σε σύγκριση μ' εμάς, νόμι-ζαν ότι τραγουδούσαμε και μας κοίταζαν σαν να ήμασταν τρελοί. Η παρήγορη όμως αυτή ψυχική ανάταση διεκόπη λί-γο αργότερα, όταν έκανε ανακοίνωση με τρεμάμενη φωνή ο πιλότος: «όπως ήδη καταλάβατε, πριν από λίγη ώρα χάσαμε και το δεύτερο κινητήρα ανεφλέγη. Ρί-ξαμε τα καύσιμα και θα προσπαθήσουμε να επιστρέψουμε στο Μπεν Κουριόν (το αεροδρόμιο του Τελ Αβίβ), αλλά...» του ήρθε ένας κόμπος στον λαιμό και στα-μάτησε απότομα. Προς στιγμήν πάγωσε το αίμα

μας. Όπως και να το κάνουμε, αλλιώς είναι να υποθέτεις βάσιμα πώς οδεύεις σε κάτι δυσάρεστο και αλλιώς είναι να σου το επιβεβαιώνουν επισήμως! Μετά τις πρώτες αμήχανες στιγμές, συνε-χίσαμε όλοι μαζί να προσευχόμαστε από το σημείο που είχαμε σταματήσει, άλλοι την Ευχή, άλλοι την Παράκληση, άλλοι τους Χαιρετισμούς. Μού έκανε εντύπωση ότι προσεύχονταν θερμά και όσοι έδειχναν στο παρελθόν να μην πιστεύουν...

Προσπάθησα να φερθώ ψύχραιμα σε σημείο που κατηγορήθηκα για αναισθησία. Εξήγησα ήρεμα, με την ελπίδα να δώσω κουράγιο και σε κάποιους που έκλαιγαν: «Κάποτε όλοι θα πεθάνουμε αυτό δεν αλλάζει. Τι μας μένει τότε; Το πόσα χρό-νια θα ζήσουμε και το πώς θα τα ζήσου-με. Όλοι μας θέλουμε να ζήσουμε πολλά χρόνια, εάν όμως ο Θεός αποφάσισε να πεθάνουμε σήμερα, ούτε αυτό αλλάζει· έξαλλου, δεν υπάρχει κάτι που να μπορούμε να κάνουμε ανθρωπίνως για να σωθούμε και δεν το κάνουμε. Άρα, εάν πάρουμε ως δεδομένο ότι σήμερα θα κληθούμε σε απολογία, τι πρέπει να μας ενδιαφέρει; Το σε ποιά κατάσταση βρίσκε-ται η ψυχή μας. Τώρα θα μού πείτε: «είμαι σε άσχημη κατάσταση, αλλά, εάν είχα και άλλα χρόνια, θα μετανούσα!» Αυτή όμως η φιλοσοφική σκέψη δεν είναι της παρούσης, είναι μάλλον ένας ευσεβής πό-θος, γιατί είπαμε ότι παίρνουμε ως δεδομένο ότι παραδίδουμε σήμερα. Άρα τι μάς μένει να κάνουμε; Να προσευχηθούμε ειλικρινά και να ζητήσουμε με θερμή συγχώρεση των αμαρτιών μας. Όμως πρέπει να έχουμε την ελπίδα μας στο έλεος του Θεού, γιατί:

ο Θεός από την άπειρη αγάπη Του για εμάς, δεν θα επέτρεπε ποτέ να γίνει κάτι προς ζημία της ψυχής μας, δηλαδή, εάν μάς πάρει σήμερα, αυτό θα πει ότι θα μας πάρει στην καλύτερη στιγμή μας.

Οι περισσότεροι από εμάς εξομολογηθήκαμε και κοινωνήσαμε μόλις χθες στη εορτή της Παναγίας, άρα είμαστε κατά το δυνατόν έτοιμοι. σκεφθείτε να φεύγαμε εντελώς απροετοίμαστοι; Όσοι ήρθαμε εδώ, δεν ήρθαμε για τουρισμό αλλά για προσκύνημα· λέτε ο Κύριος και η Παναγία, που ήρθαμε στην εορτή Της, να μάς αφήσουν έτσι;

Οι αναταράξεις συνεχίζονταν πάλι έντονες. Ήμασταν χαμηλά, άρχισαν να διακρίνονται τα νησιά με τα χαρακτηριστικά τους και μακριά η στεριά. Ξαφνικά σηκώθηκε όρθιος ο ίδιος ρασοφόρος, που καθόταν μπροστά δεξιά και μάς είχε παροτρύνει να προσευχηθούμε - δεν γνωρίζω εάν ήταν μοναχός η Ιερομόναχος (θυμάμαι μόνο την ψηλόλιγνη μορφή του το ιλαρό του προσώπου και τη μακριά του γενειάδα) και είπε με δυνατή και γεμάτη σιγουριά φωνή και δακρυσμένα μάτια «Παιδιά μου, σάς παρακαλώ, πιστέψτε με βλέπω την Παναγία μας μπροστά μου θεόρατη και κρατάει το αεροπλάνο από την κοιλιά- θα σωθούμε, θα σωθούμε!» και ξεσπώντας σε δάκρυα: «ας προσευχηθούμε να την ευχαριστήσουμε».

Όλοι οι επιβάτες πήραμε κουράγιο και αρχίσαμε να ψέλνουμε, δυνατά αυτή τη φορά, χαρμόσυνα την Παράκληση. Μέχρι και οι αεροσυνοδοί κατάλαβαν από τι

γλώσσα του σώματος ότι κάτι ευχάριστο συμβαίνει και αναθάρρεψαν κοιτώντας απορημένες.

Σε λίγη ώρα φάνηκαν καθαρά τα κτήρια του Τελ Αβίβ- ήμασταν ήδη πολύ χαμηλά. Έμεναν λίγες μόλις στιγμές... Άρχισαν να μπαίνουν λογισμοί αμφιβολίας στο μυ-αλό μου: «Άραγε η πρόσκρουση θα γίνει στη στεριά η θα πέσουμε στη θάλασσα;», μα προσπαθούσα να τους διώξω με την προσευχή: «Πιστεύω Κύριε, βοήθει μου τη απιστία. Γεννηθήτω το θέλημα Σου. Υπεραγία Θεοτόκε σώσον ήμας.»

Σε λίγο φάνηκε το αεροδρόμιο. Ο διά-δρομος ήταν στρωμένος με αφρό και κα-τά μήκος του ήταν παρατεταγμένα πολλά νοσοκομειακά. Άλλο αεροπλάνο δεν φαι-νόταν, προφανώς μάς είχαν δώσει προ-τεραιότητα. Μας φάνηκε ότι κατεβαίνα-με με μεγάλη ταχύτητα σε σχέση με τις άλλες φορές, μάς χώριζαν λίγα μόλις μέ-τρα από το έδαφος. Όταν έγινε η επαφή, το αεροπλάνο σταμάτησε κατά θαυμαστό τρόπο σε μόλις 50 μέτρα, χωρίς κανένας μας να κινηθεί από τη θέση του, έστω και κατ' ελάχιστον. Τουρμπίνες δεν είχε, για να τις θέσει σε ανάστροφη λειτουρ-γία, ώστε να φρενάρει, και το φρένο στις ρόδες θα έπρεπε να είναι πολύ απότομο - πράγμα πολύ επικίνδυνο - για να στα-ματήσουμε μόλις σε 50 μέτρα, και ακόμα και τότε θα έπρεπε λόγω αδράνειας να πεταχτούμε όλοι προς τα μπροστά! (Εδώ φρενάρει κανείς λίγο με το αυτοκίνητο και με μικρές ταχύτητες και το σώμα του πηγαίνει μπροστά). Τίποτα όμως από όλα αυτά δεν έγινε. Το αεροπλάνο δεν σταμάτησε σύμφωνα με τους νόμους της φυσικής, αλλά σαν να εναποτέθηκε μα-λακά στο έδαφος!

Όλοι αρχίσαμε, γεμάτοι ανακούφιση,τα ευχαριστήρια: «Δόξα Σοι Κύριε», «Σε ευχαριστώ Παναγία μου», «Ας είναι ευλογημένο το Όνομα Σου, Κύριε».

Μόνο τις αεροσυνοδούς είχε πιάσει νευ-ρική κρίση. Για τουλάχιστον πέντε λεπτά η μία άνοιγε ένα γιαούρτι, έτρωγε μία κουταλιά, το πέταγε και έπαιρνε άλλο, η άλλη ανοιγόκλεινε συνεχώς κάποια μεταλλικά συρτάρια, η άλλη έτρεμε και χτυπούσαν τα δόντια της.

Μετά από λίγο αποβιβαστήκαμε και συνοδεία αστυνομικών, ιατρών και νο-σοκόμων πήγαμε σε ένα σαλόνι, όπου κάποιους προσπαθούσαν να τους συνε-φέρουν και στους υπόλοιπους πρόσφε-ραν ένα αναψυκτικό. Από την ένταση είχε στεγνώσει το στόμα μας, αλλά ποιος νοιαζόταν;

Ήμασταν ζωντανοί μόνο αυτό μετρούσε! Σε λίγο ήρθε άλλο αεροσκάφος να μάς πάει στην Αθήνα, όπου και φθάσα-με ασφαλώς. Βέβαια μάς περίμεναν δημο-σιογράφοι και κάμερες. Ένας φίλος μου τηλεφώνησε με αγωνία να δει εάν είμαι καλά, γιατί είδε ένα trailer στις πρωινές ειδήσεις μεγάλου καναλιού για την πτή-ση μας, αλλά μετά το θέμα αποσιωπήθηκε επιμελώς.

Από εκείνη τη στιγμή, όλοι μας χάσαμε το ενδιαφέρον μας για τις λεπτομέρειες. Δεν φώναζε κανείς, δεν διαμαρτύρονταν για την καθυστέρηση, για τις βαλίτσες, για τις δημοσίως εξομολογηθείσες βα-ριές αμαρτίες, για τίποτα. Βαδίζαμε στη γη,

αλλά το μυαλό και η καρδιά μας ήταν γεμάτα ευγνωμοσύνη, κατά τη δύναμη του καθενός προσκολλημένα σε Εκείνον που μάς επιβεβαίωσε τόσο περίτρανα και πάλι την αγάπη Του. Ξέραμε ότι ζούσαμε μέσα στην πρόνοια του Θεού και αισθανόμασταν απέραντη χαρά και ανεκκλήτη ευγνωμοσύνη γι αυτό.

Και οι επόμενες ημέρες πέρασαν έτσι. Έβλεπα καθετί ως δημιούργημα του Θεού, το αγαπούσα και το θαύμαζα. Είχα πάψει να θυμώνω και να αναλώνομαι σε δευτερεύοντα πράγματα. Προσπαθούσα να ανταποκριθώ στην Αγάπη του Θεού με επιεική συμπεριφορά, μην κρίνοντας και, οπού μπορούσα, βοηθώντας τους άλλους. Δυστυχώς, μετά από μία περί-που εβδομάδα, ξαναμπήκα στή ρουτίνα τής καθημερινότητας. Ντρέπομαι που το αναφέρω, αλλά δεν κατάφερα να συγκρατήσω μέσα μου εκείνη την πρωτόγνωρη ειρήνη, την προσευχή, την ευγνωμοσύνη, την αγάπη.

Αυτά το πέρα για πέρα πραγματικό γε-γονός, με έκανε να βλέπω τα πράγματα λίγο διαφορετικά, να προσπαθώ να βγω από το καβούκι του εγωκεντρισμού μου και της παράλογης λογικής μας, που τα βάζει όλα σε κουτάκια και θέλει να τα εξηγεί με νόμους και κανόνες. Ο φόβος του τέλους επιταχύνει τη συνειδητοποίηση των λαθών, ωθεί σε συναίσθηση...

Η ευγνωμοσύνη που νοιώθει κανείς την άπειρη αγάπη Του Θεού μαλακώνει την καρδιά του, τόν λιώνει, τόν κάνει να αγαπάει διά του Θεού τους αδελφούς του και τηνν κτίση και παράλληλα φοβάται μήπως με κάποια πράξη του λυπήσει τον Θεό και χάσει αυτό που αρχίζει να γεύεται η καρδιά του και σκιρτά, αυτό που φτιάχτηκε να αναζητά η ψυχή του την διά της αγάπης δωρεάν παρεχόμενης ένωσης της με τόν Θεό.

(Αποφάσισα να γράψω αυτή τη μοναδική για μένα εμπειρία κατά παράκληση ενός αγαπητού αδελφού «προς δόξαν Θεού» και πνευματική τόνωση των αδελφών. Παρακαλώ, συγχωρέστε τον προσωπικό τόνο της διήγησης, αλλά ήθελα να αποδώσω τα γεγονότα και τα συναισθήματα ακριβώς, όπως τα ζήσαμε. Ευχαριστώ για την κατανόηση σας.)

Πηγή: iellada.gr